

ρωσίς του.⁴ Τί τον στείχισαν τα χρόνιαστης φυλακήσεως του. Στήνη Εύφρατη. Μαρτύρια και ἀπογοητεύσεις.

Οι περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας θ' ἀγγούντις τὴν τραγικὴν περιπέτειαν ποὺ συνέβη στὸ μεγάλο Ρῶμο μυθιστοριογράφο Φωοδόρῳ Δοστογιέρσκῃ, κατὰ τὰ γενικά του χρόνια.

Στά 1849, δ λοστογέμβοκη—δ όποιος είχε έκδωσε τότε το πρόσωπον του μυθιστόρημα, το «Τρωζούχονθεμό», και ήταν γεράτος πάστορας της Ελλάδος για το μελλόν,—συνέληφτη μὲν μερικών άλλων φίλων του από την Τσαρική μυστική διαστονομία και κατεδαμών, μάζιν ως ανδρός, στην έσχατή των πονημάτων—σε δύνατον. Τότες οι δράσεις της πονημορφής κατηγορίας διτάσθησαν εἰχαν ἀναμυχθῆ στὴν ἀδειστική και ἀνατρεπτική ουσιονομία την Πλευρατεύσικην. Την τελευταία ορμὸς στηγανών, η οποία στὸν πραγματικότητα δέν ήταν τίποτε διλλού ὅπως ὀποιοῦσδοι νέοι—περίμεναν νὰ τὸν τουρεψανούν, ἔπειτα ένας διγγαλούφορδος και τοὺς δικέντωντος διεθεῖται διάστημα τοῦ Διάστορος, λαμπρώντας οὐδὲ τοῦ πεντροῦ τῆς ἡλικίας τους, τοὺς συγχρόδοις και μετέρεπτα τὴν δαναϊκή πονηή τους σε τετρακή παναγκαστικά ἔργα στὰ μάτερα τῆς Σεβρίας καὶ οἱ δεκάτη ἑκατονταγωνική στρατιωτική θητεία...» Η ἀλήθεια τῷρα στένει διν η ὄκτωρι τοῦ τουρεψανού ήταν μονάχα μᾶλλον τραγικὴ κομῳδία, τὴν ὃντεπένθινον καὶ δικαστικές ἀρχές τῆς Μόρχας για νὰ ἔκφρασσον τοὺς νέους αἰθοῖς καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ βγάλονται ἀπὸ τὸ ματαλὸ τοῦ τῆς ἐπαναστατικῆς ίδεως τους. Τι μακάδιον φάσσα μάλισθα τοῦ... Καὶ πέσο στοῖχοι στὸν ἀπόκουν θένον! «Ἐνας ὁπὲρ αὐτῶν είχε τρελλαθῆ ηδη ἀπὸ τὸ φόβον του, πρὶν ἀκόντι τὴν ἀμάθωτη ἀπόρεση—τὴν στυγείαν τοῦ θεῶν ἔδειν τὰ μάτια μ' ἐν μαντλή γιὰ νὰ τὸ τουρεψίσουν δήθην...» Ο Δοστογέμβοκη ἐπίσης χρωστούσαν στὸ δύνατον κλονισμὸν τοῦ υπότητος τὶς στηγανώς εκείνες τὴν ἀρράστεια του, τὴν ἐπιληψία, η οποία ἐπεδενθήσθη στη Σεβρία καὶ δὲν τὸν ἀφῆσε ούτε μέρα ησυχοῦ, μέχρι τοῦ θανάτου

卷之四

Τη νύχτα τον Χριστούγεννων, στά 1849, πέφταναν στα πόδια του δυο τοπερόβια μαζί των ζευγαρίων -δύο αιδερένιες μπάλες που ζήτησαν δυόμισι ώκαδες ή καθευμά -και, τατά τώρα γαράμπατα, ή θλιβερή συνοδεία των καταδίκων έμπνιοτάτας την Πετρόπολη για τη Σμύρνια... Ο δυστυχής δοτσογερμένη άνανες με τα πόδια τον τρέπαστο από δόρυ!... Περιπολούντας έβδομαδες διλόλησης, μερός στά χώνια, άναμβασα στις άγαντες έκπτωσης της Ρωσίας, μαζίν με τοντις βλάσης συντρέψοντας τουν. Τέλος έφτασαν στο "Ομοκ", δύοντις ήτανα τα περιόρματα μάστρων της Σμύρνης. Τέσσερα διλόλωνα κρόνια πέρασα εκεί με μηνάλια συνγραφέος. Τὰ μερινά των τὰ περιγράφεις σ' ένα τον γούραμα, το ίδιο έστειλα στον άδελφό μου στά 1854, δικαίως ηλήκη η ποινή του, και τώρα έπειταρ πάντα διλληλογιαφήση και πάλι με τοντις συννεφάς του.

Τόδη γάρμα αὐτὸν, ἔκτος ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐνδιά- Φωσδές Δ
φέρον ποὺ παρουσιάζει τελείω μῆς γνωστοῖς τῇ
ζῇ τοῦ Δοστογένεβον κατὰ τὴν δυνοκόλωτην περίοδο τοῦ μαρτυ-
ρικοῦ βίου τούτου, έγει ταὶ μᾶλλη ἄξια, ἀντιολόγητη εἶδος, καθα-
ρῆς φιλολογικῆς. Είναι νῦν παραγματικὸν ὅριστον μεγάλων ζωντανῆς πε-
ριήργαστης, ὁμοιού καὶ λατοῦ γεωλοριού. Μπορεῖ νά θεωρηθῆ-
ιώς μα απὸ τις μαλάτερες λογοτεχνίες σελίδες τοῦ ἀπομονώλουν αὐ-
τῶν λογητάρων τοῦ πόνου καὶ τῆς δυνατοւς. -

Παραθέτουμε τὰ κυριώτερα σημεία του, ἐκεῖνα ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὸ ἔνδιαιφέρον τῶν ἀναγιωστῶν μας :

„Τέλος, θυσιώματε στ' Ομοία. Περνῶντας ἀπό τὸ Τομπόλον, φρόνιμος νὰ λάβω πληροφορίες γιὰ τὸ διοικητικὸ προσωπικὸ τῶν φυλακῶν. „Εμμένω λοιδόν την διοικητή την πολὺ καλὸν ὄντροπος, μὲν ὁ βοηθὸς του, δ. Κρόμπιτζ, ταῦτα ένα βραφωμένο κτήνος, ἔνας τυγχανόσκος, ἔνας μέθυσος-δ., πιὸ συχαιρόδιο μπορεῖς νὰ φανταστῆς. Ή πληροφορίες αὐτές πουν ἔλαβα δὲν ἦταν, διωτυχός, ἐσούλωμένες.

Μόλις παρουσιαστήκαμε μπροστά του, έγω και δι Ανώνυμος, ένας φίλος μας, δρήγως ως μάς βρέζει και νόι μάς λένε κουνούς και ήλιθους, έπειδη άνακατεύθυναμε σε μάτα τέσσαρα βρωμούσιες και άντεπι μάς απέλασαν ότι δεν μάς σπάστ στο ζένο, με την πρώτη λαντράτη ποδό δύο έδων και είχε λιγάδιασε τον κόσμον τις δάκρυς. Διπλό κρόνος ίντερ, άπλο την άπειρη μεν στον συν "Ουασό, δι Θεός μας απάλλαξε από ανάτον. Τόν περάσαν άπλο το δικαστηριο γιά

τα πολλά κακουργήματά του.
Ο θνητώς αυτός ἔχοτανε πάντα στὴ φυλακὴ μεθυσμένος (ποτὲ δὲν τὸν εἶδα Εζεμβύστο). Τακωνόταν τότε μὲ τοὺς φυλακισμένους καὶ τοὺς τιμωροῦσε ἐπειδή, δπῶς Ἐλευ., ήσαν... τούρλα σεδό

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΔΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΗ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Μία συνομιώσια. Ηώ αύλαψή τῶν συνομιώσαν. Κατεδάσι εἰς θάνατον. Τὸ φρικτὸ παιχνίδι τοῦ τευφεικισμοῦ. Στὴ Σιβηρία. Μαρτύρια τε Δεσποτειγεβόκη. Πόδς ἔσσεις στὴ φυλακῆ. Ἐξευτλισμοὶ, βρισιάς, κρύος, ἀπόγνωσης. Μία ἐπιστέλλει τοι. Στὴν Εὐρώπη. Μαστούσια καὶ ἀπογεντεύσεις.

μεθύσι... "Άλλοτε πάλι, έκανε τη νύχτα επινυχωρηση στὸ θάλαμο καὶ τιμωροῦσε δποιον...κοιρόταν μὲ τὸ δεξὶ πλευρό, ἢ δποιον παραμιλοῦσε μές στὸν ύπνο του! "Έκανε τέλος, δ.τι περνοῦσε δπ' τό

κεφόλι του, πών ἡταν δισορδις ἡλιαινημάν ἀπὸ τοιοῦ.
Μ' αὐτὸν τὸν ἀνθυπόλιοντον ἐπέστη νὰ ἔστι, φροντίζοντος νὰ μην ἐλθω στὸ σύγχρονο μῆνον τοῦ. Αὗτὸς ἔγραψε τὶς ἀναφορές κ' ἔδει κάθε μῆνα στὴν Πετροπόλιτη πληροφορίες γιὰ τὴ διαγνώση μας.
Γάρθιαν πολλοὺς καταδίκους στὸ Τοπότοπο, καὶ ἕδδος, στὸ «Ομοκ. ἀνάγνωστικά» νὰ περάσουε τέσσερα δόλωτρα χρόνια μαζί τους. Είνε δὲλοι τους ἀνθύπολι, βάνανοι, καὶκοι, ἐκνευριμένοι. Τὸ μίσος τους γὰρ τὸν ἴντερης, ἐξεργάνα κάθε δριο καὶ κάθε περιγραφή. Γ' αὐτὸν μᾶς ὑποδέχθησαν ἦμας τοὺς σύγενες, καὶ μὲν ἄρδητα καὶ μὲ κακία, ἔχοντας τιμένεις γιὰ τὴ μεγάλη συμφορά ποὺ μᾶς βρήκε. Θὰ μᾶς ἔτρωγαν ἡστινανούς, διὸ μπορεῖσαν. Τὶ ἀντίσταση μπορεῖσαμε νὰ τὸς φέρουμε, δέσφοι εἰμαστε πολυοχεγμένοι νὰ ἔρθουμε, νὰ πλευρουμε καὶ νὰ κοιμηθαίσματε μαζὸν τοὺς δόλωτρα χρόνια, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ παραπονεθῶμε γιὰ τὶς προσβολές ποὺ μᾶς έπλαναν.

— Εσείς οι ενγενές μάς έχετε καταστρέψει! Δικούγα να μοι
έπαναλαμβάνων επί τέσσερα δόληληρα χρώνια. Ζούσαμε μαζίν με
έκαπον πενήντα έχθρους, οι οποίους μας βάσανισαν δυσοικδί. Αθήν
ηταν ή μόνη διασκέδαση, ή μόνη άπαυξάληη τους. «Οσο για μάς,
η μόνη μας σωτηρία ήταν ή διάτασσα μας γι' ότι έτεις, ή ίπες αρ-
τους. Δινένγοράδικα δινέμαστε δινάνταροι διπό αρ-
τους. Δεν ήξεραν ποιο ήταν το έγκλημα μας—δ καθένας στη φύ-
λακή κρατούσε μυστική ήδη φορμή ής διντι χάσις του—κ' έτσι δεν
μπρούσαμε να καταλέψιμο ό διεις τον δλλον. Επίμετο
ποντοχερωμένον γά τηνέρχουμα δλες τις
προβολές και τα πειράγματα πού μας έκαναν,
μόνο και μόνο έπειδη άνηκαμ στήν τάξη των εθ-
νοκρατών.

γενών.
Περνούσαμε, μί δυό λόγισ, μια ζωή πολύ δυστυχουμένη. Ή σταριώτικες τι λακάς είναι γειδότερες από τις πελτινές. Τα τέσσερα αντό χονδρά της ζωῆς μου τα πέρσα πίσω από τούς τούχους της φιλακής, βγαίνοντες. Ξένο μονάχο δυάν την έργο-
κειο νά μβολίσουν νά κάνω καρμάδη δουλειά. Και
ή δουλειές πού μ' έβαλαν νά κάνω, ήτανα πολύ κουφούσαιμές. Πολλές φορές, ξάνα τις δυνάμεις μου από τη βροχή, των κακώ καιρώ, την υγρα-
σία, τό κρύο. Θυμάμαι δια μια φορά άδολεσσα στο δηπατριθό τέσσερες δόλκηλρες δημες με μερινο 40 βαθμούς κάτω από το μηδεν...! Ο υδρόγυρος είναι πανύσσως μέση στο βαρόπειρο!...

Ζούσσαμε σωριασμένοι, στοιβαγμένοι δύο μαζί στην ίδια στρατιά—ένα ξελόν έπομφόρο παλαιόστιο. Τό διαλοκούσι είχαμε κεί μέσα άνυπόφορη ζέστη και τό χειμώνα άνυπόφορο κρύο. Τά σανίδια των παιώνας ελέγχανε απαλής. "Η βρέμα και ή λάσπη τη σκέπασσαν με πάχος πέντε έπατοσιάν. Πλούτοι γλυπτορέθσαν άπαντα χ' έπειταν κατογής. Τό πρόσδιπτα ήταν τόσο βρωμίκα—δάδνατο νά καθοριστούσε ξένιανα ιά τέρμωνα—διάς των πορθμούς και τή μέρα άσκρα νότ έγκωσίστη μες στο θάλαμον ήταν πρόσδοπο. Τό τοβάνια δισοργάνω και δύο παντον προσοντανε σύνηματα. Είμαστε στοιβαγμένοι σάν σαρδέλλες. Τό χειμώνα βάζαμε ξένη χοντρά κούστουρα όπου τα τάκια και δύος δύναλμος μας δένωνταν στην ζεσταθή. Τή νύχτα δεν μάς έπειταν ποτέ να βγομε ξένη φυσική άνάγκη—και καταλούβανες πάρα πέντε διπλωτικού ήταν ή άτιμοφαρμα μέσον στο σεντόν έκεινο θάλασσο, δημον-

τανείσματα πάνω σε γυμνή σανίδια. Μονάχα ένα μαξιλάρι μάς επέτρεψεν να ξουνός. Σκεπάζαμε τό κορμό μας με τις κοντές γονινές μας, μα τά ποδά μας ήμεναν ξεσκαπαστά. "Όλη τη νύχτα τους-
τουφίζαμε διπλό τό κρύο, ένοχλούμενοι
ἀπό τους κοριόντας, τις γιγενείς και τις
καταρράκτες". Η μόνη τροφή μας ήταν
τανόντα μέσα στην δούτια όπου η
πρέπει να υπάρχει και ορές. Έγιν ά-
μας δεν άνεμαλύνα ποτέ τέτοιο πρό-
μα μέσα στο πάντοι μου...»

Μιὰ μέρα, τελείωσαν ἐπὶ τέλους τὰ
βάσανα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογρά-
φου στὰ κάτερα τῆς Σιθηρίας. Μὰ
ὅ Δεσπονικέσσακη δὲν είγε αὖθις ἀκόμα

ΜΙΚΡΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ κ. ΔΕΜΠΡΕΝ

Η βασιλιάσσα της Σκωτίας Μαρία Στούντερ είχε στην όπεραία της έναν εντατικό δύναμιτη Λευτέρην και την γνωμική του Μαργκαρέτη, ο δόποιος ήταν ίδιος αστιφέρνοι, ώστε έβιναν μαζί της στη φυλακή σ' όποιο διότι ήταν άστοιχοι. Ήταν έβιναν μαζί της στη φυλακή σ' όποιο διότι ήταν άστοιχοι.

Κι' άποτε τη Μαρία Στούντερ καρατομήθηκε, ή απέλπισια τού Δεμπρέν ήταν τόσο μεγάλη, ώστε έπειτα από έξη μήνες πέθανε μ' απόδοτο λόγο τον λόγο του!...

Μετά το θάνατο του ή κήρια του Μαργκαρέτη πήγε σ' έναν φύλο του ουζύγου της, δανεισθήσατο μια ανδρική φορεσιά και ματωμφίσθηκε σε άνδρα. «Έτοις μεταμφιεσμένη» ξέκινησε και πήγε στό Δονδίνο, δύοντας έγκατοστάθη στο οποίο κάποιοι συμπατριώτες της. Είχε δρομισθεί να δικιάση την καρατομηθεία, λαρεύτη της βασιλίσσας καθώς και τὸν θάνατο τού άνδρος της. Γι' αυτό άπ' την πρώτη μέρα της άρχισε τη στό Δονδίνο άγρόσας πόνος πιστολία και καραδοκίσσος ενύκλιοι νά πραγματοποιούντο το σχέδιό της.

Η ενύκλιασί αυτή παραναίσθημε τέλος. Μια μεγάλη τελετή έγινε έπειτα από μερικές βδομάδες στην έποια παρεμφέθη και ή βασιλίσσα. «Ελισσάρετ, η θαυμασθόσα σήμερα Στούντερ.»

Η Μαργκαρέτη, με κρυψμένα στα τακέπες της το πιστόλια, πήγε στήλετή και άνακατεύθυνε με τὸ πλήθος τῶν θεατών. Τὴν στυγμὴ δὲ πον περνούντος μπροστής της ή «Ελισσάρετ μὲ τοὺς αιλανοὺς τῆς», ή Μαργκαρέτη δέσχοις τὴν παράταξιν καὶ ἐπτροπήσας πρὸς τὸ μέρος της, φωνοῦντας πώς ήθελε τὸ φίλον τὸ ζεῖρο τῆς βασιλίσσης και νὰ τὴν οντοβάθη κάποια πατάκιλη. Φυσικά δύος ήνων έτοιμαζόταν νὰ βγάλῃ τὰ πιστόλια της και νὰ πυροβολήσῃ, μὲν άπ' αὐτά τῆς έπειτας καταγής κοι τὸ οχέδιο της ἐπροδώθησε. Οι αστυνομικοί τὴν συνέλαβαν μάσσως.

Η βασιλίσσα «Ελισσάρετ», δταν έμαδε τὶ συνέβη, δένταε νὰ τὴν φρόνον μπροστά της τὸν ήπονταθέμενο δέκενον άνδρα και άπαν τὸν εἰδὲ ωρήτης αδετηρά.

— Ωραία κόρις, ωραία! Ποιοί είσταντο λοιπόν και γατί θέλατε νὰ μὲ δολοφονήσετε;

— Μεγαλεούσατή, άποκομήθηκε η Μαργκαρέτη, δὲν είμαι άνδρας άλλα γνωίκα. Είμαι η κήρια τοῦ Λευτέρην και μαζὶ μὲ τὸν άνδρα μου έμειναμε τρόπνα χρόνια στὴν όπερα τῆς Μαρίας Στούντερ, τὴν οποία έδωσαν έθνατασία αλλάκα. Η καρατομήσης της ἐπέφερε τὸν θάνατο τοῦ άντροπο μου συζήγου. Η ἀγάπη μου πρὸς τὰ δύο αυτὰ θύματά σας, μὲ δόνθησε στὸ νᾶσο ἀρκεύθησθ.

— Καὶ τόρο τὶ νομίζετε πώς πρέπει νὰ σᾶς κάμω; οὐώτης τῆς «Ελισσάρετ».

— Μὲ ωράτες σην βασιλίσσα ή σᾶν δικαιοστής; ωρήτησε η θαυμαστή Μαργκαρέτη.

— Ώς βασιλίσσα.

— Τότε πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε.

— Οταν μοῦ ζητάτε ἔγγυήσεις, Μεγαλειοτάτη, ή συγγνώμη σας δὲν είναι μάζις βασιλίσσα.

— Η «Ελισσάρετ» στάθηκε μιὰ στηγμὴ σκεπτική κ' έπειτα είπε:

— Πολὺ καλά, αὖς χαρίζω τὴν ζωή χωρὶς δρους και γιὰ τὴν δεσφάλισσα μου βασίζομαι στὴν εύνομοσύνη σας.

— Η Μαργκαρέτη Λευτέρην δὲν έβανδοκίμασε νὰ δολοφονήσῃ τὴν «Ελισσάρετ και εύτις ξανάγινε πειά λόγος γι' αὐτήν.

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

Η ἑκτίμησης ἀξίζει περισσότερο όποι τὸν ἔπαινο, δ σεβασμὸς ἀξίζει περισσότερο όποι τὴ φήμη και ή την ἀξίζει περισσότερο όποι τὸν δόξα.

— Μερικὲς εντυχίσεις είναι σάν τὴν υγεία. «Οοο τὶς έχει κανεῖς δὲν τὶς αντιλεμβάνεται. Μονάχα διατινούνται αισθητά πόσο σπουδαία είναι ή έλλειψής τους. Μαρίς Ντευσασί

— Οι δινθρωποι διαλέγουν πάντα γιὰ φίλους τους τοὺς ἄχθοντες τῶν ἔχθρῶν τους. Ριβαρέλη

στὴν κορφὴ τοῦ Γολγοθᾶ του.

Τὰ εἶκοι πέντε περίκοντρα ποὺ ἀκολούθησαν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἑλευθερότητος τοῦ μέρου τοῦ θανάτου του, ήταν γι' αὐτὸν μιὰ διαρκῆς Κόλασις, μιὰ ζωὴν τιγρανισμένην, χωρὶς καμιὰ καρδιά. «Αλλοτε παντερεμένος μὲ μιὰ γυναικα ποὺ τὸν ἀπατούσες κατὰ τὸν αισχύνετο τρόπο, ἀλλοτε ἐρωτευμένος χωρὶς ν' ἀνταγάπται, ἀλλοτε πάλι παντερεμένος, μὲ οἰκογενειακὲς υποχρεώσεις, πάντα φτωχός, ζρρωστος και κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς διαινετάσ του, γυρνούσες ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, στὴν Εόρδητη, σάν τὸν περιπλανάνθιστον Ιουδαϊο, ὑποερθρόντας τοῦ κόσμου τὰ μαρτύρια — προσθρόντας κ' ἔξεντελισμοὺς — και γράφοντας, γράφοντας διαφόρους, δημιουργήντας μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς τοῦ τ' ἀθάνατα εκείνα εμιστοσυγκράτη τὸ «Εγκλημα και τὴν Τερατία» τὸν «Ἅλιθο» τοὺς. «Ἄστελφονς Καραμάζωφ», ποὺ τὸν κατατάσσονταν στὴ χορεία τῶν μεγίστων ποιητῶν τοῦ κόσμου.

ΕΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ

Μπαλλάντα τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ Λουδ. Ούλαντ

1

Κύτταζαν τρεῖς κόρες ἀπ' τὸν πύργο στὴ βαθειὰ κοιλάδα κάτω...

«Ἐφτάνεις διατέρας καβαλλάρης μὲ τὴ χαλυβένια φορεσά του.

— «Γειά σου, καλῶς ἔρχεσαι, πατέρα!

«Χάρισμα στὶς κόρες σου τὶ φέρνεις [νεις], ποὺ σὲ περιμένουν! ἔδιδ πέρα;

— «Κόρη μου στὰ κίτρινα ντυμένη, σημειάσα στὸ νοῦ μου ήσουν ἐσύ.

«Δὲν εἰν' ή χαρά σου τὰ στοιχία, τὸ δι τι λάμπει δὲν σὲ λοχτερεῖ;

«Τούτη τὴν ἀλυσίδαν τὴν χρονία, τὴν ἐπήρησε ἀπὸ τὸν περιγράνων [της] πούδραν στὸ θάνατο γι' αὐτήν.»

2

Κύτταζαν δυὸς κόρες ἀπ' τὸν πύργο στὴ βαθειὰ κοιλάδα κάτων, ἐφτάνεις διατέρας καβαλλάρης μὲ τὴ μολυβένια φορεσά του!

— «Γειά σου, καλῶς ἔρχεσαι, πατέρα!

«Χάρισμα στὶς κόρες σου τὶ φέρνεις, ποὺ σὲ περιμένουν! ἔδιδ πέρα;

— «Κόρη μου στὰ πράσινα ντυμένη, σημειάσα στὸ νοῦ μου ήσουν ἐσύ.

«Δὲν εἰν' ή χαρά σου τὰ κοντήγια, ποὺ γυρνάεις τὸ βράδιον ἀπὸ τὴν ανγή;

«Πήρα μὲν τὸν ἀγριό κυνηγό τούτο τὸ χρονόδετο κοντάρι, πούδρα στὸ θάνατο γι' αὐτήν.»

Στὰ κέρια της ἀρπάζει τὸ κοντάρι, ποὺ δι πατέρας της τῆς δίνει ἔκει, και κόντεται μὲ μᾶς μέσα στὸ δάσος μ' όψι θλιβερή και νεκρική.

Στὸν Ισκιο, στὶς φυλλώδεις ἀποκάτους κομπάτι και ὁ ἀγαπημένος της βαθειά μαζὶ μὲ τὰ πιστά λαγνυνικά του.

3

— «Ἐρχομαι σὲ σένας ἔδιδ, καλέ μου, «ώς σου τὸν τόχο τοῦ μαρτυρά.

Γρήγορα τούτης της βαθειάς είναι τὸ κοντάρι μέσα στὰ στήθεια της βαθειά!...

Κομιμνεῖται πλαί τὸν υπέρ τοῦ θανάτου, πουλάκια τραγουδούν ἔκει ψηλά,

πούδραν τὰ φύλλα πέφτουν κάτου...

— «Πῶς ήταν ἀδιάντροπος, πῶς [τόσος]

— «Καὶ πῶς τὸν ἐσκότωσες ἐσύ;

— «Πότις! δι φτωχοὺς τὰ λουλούδιακα «δόντιν τῷρα στὸν θεόντων μαρασθεῖται...

— «Κόρη μου, μ' ἀρνήθηκες ἔκει

— «Ἐρχομαι σὲ σένας ἔδιδ, καὶ τὸ κρατοῦσαν [πόρα]

— «γιὰ τὴν Ιδική του υπαγετέρα.»

Τασπόρο τὸ λουλούδιον, βάζεις ή [χόρη],

— «ἰς τὰ στήθη ἐπάνω τ' αὐτάλα, ξεκαίνει και πάσι στὸ περιβόλι ποὺ ήταν ιῆς ψυχῆς της ή χαρά.

— «Ἐκεί κάπου υψώνονταν μάζανος [όρχη], μέσα κει στὰ κοίλα τὰ λευκά, πήγε κει και κάθησε μονάχη.

— «Θέει μου, γάιαν σάν τὶς ἀδελφές μου τώρα ἔδω νὰ πέθαναν και τ' ἔγγι!

— «Πῶς νὰ σκοτωθῶ μ' ένα λουλούδι,

— «μ' ένα λουλούδικο τρυφερό!»

Τὸ δάνδος ἀρχην και τὸ δρωστή θυνθει

δοσ ποὺ μαράθηκες και τ' ἀντή...